

The MISSING MAN

Steve DITKO

Uflink

(Undergrunnens største parentes)

Fanzinet UFLINK har vært planlagt i seks år, men aldri blitt noe av før nå. Det er kanskje passende, for UFLINK er en hyllest til imperfeksjonen. Premisset er dette: Alle er så jævla flinke og polerte, leverer i tide og uten kommafeil og har flotte CV-er og sunne interesser. Men ikke her.

Leder

UFLINK er stedet for de uforløste artiklene, novellen som aldri riktig fikk noen slutt, portrettegningen som du glemte å tegne nese på, fotografiet som ble overeksponert, diktet med nødrim, ting som av en eller annen grunn ble hengende litt i lufta. Eller kanskje noe du gjorde ferdig, er veldig fornøyd med, men deretter gjemte i en skuff. Og noe av det er kanskje GENIALT. Og mye er dritt.

Anders Nygaard

Bolla Pinnsvin

Louise Faldalen Prytz

Jim Ashthrottle

Bidragstere

Even Tømte

Frida Sofie Jansen

Ole Peder Giæver

Hanne P

Nix

Psykose

Av Bolla Pinnsvin

Del I

Jeg gikk fra Lovisenberg for å ta en liten tur ned til byen, og stod og ventet på bussen da jeg så henne. Hun hadde solbriller og øreplugger. Jeg hadde nylig innsett at jeg kunne lese på leppene til folk, og så at hun beveget sine lydløst og stilte spørsmålet "Er det du som er [Mitt Navn]?" Ja, sa jeg høyt. Kvinnen reagerte ikke, men gjorde seg bare i stand til å gå på bussen da den kom. Jeg fulgte etter, og ble stående midt i bussen. Det var da jeg la merke til det. Mens jeg så nedover setene var det flere av dem. Ikke bare kvinnen. De hadde solbriller og øreplugger, og stirret på meg. Hvem var de? Hvem hadde sendt dem? Sykehuset? E-tjenesten? Jeg hadde jo sagt og gjort ting jeg ikke burde da de filmet meg på kjøkkenet. Var det virkelig en ARG organisert ene og alene rundt meg? Jeg kjente meg stresset, men samtidig opprømt. All denne oppmerksomheten bare for meg.

Del II

Vakthavende psykiater på akuttlegevakten så på meg, prøvde å få blikkontakt. Jeg ga ham det. "[Mitt Navn], nå vil jeg gjerne at du skal høre litt på meg. Disse mennene kommer fra politiet, og de skal ta deg med til sykehuset. Jeg har besluttet at du er såpass syk at du bør tvangsinnlegges. Er det i orden for deg?" Min far og stefar stod i nærheten et sted. Bak meg var det to andre menn i rufsete klær, med identifikasjonskort rundt halsen. Jeg hadde ikke lagt merke til at de dukket opp. De satte håndjern på meg. "Er dere ordentlig politi?" Spurte jeg. "Så ordentlig det

blir”, svarte den ene. ”Fine kostymer”, sa jeg.

Jeg følte meg igrunn ganske trygg, samtidig som jeg merket en stigende irritasjon over hele opplegget. Å sette i gang så mye, bare rundt meg, liksom. Å begynne å skru opp radioen mens jeg sov, innstallere kamera i den, alliere seg med flere radiokanaler om å bombe meg med halvkodede meldinger.... det var litt vel drøyt. Heldigvis hadde jeg nettopp hørt stemmen til E. på walkie-talkien til en av vaktene på Legevakta, som sa et eller annet fjoll om bevissthetsutvidelse og å bli seg selv. Så jeg visste det bare var et spill.

For sikkerhets skyld var det en kvinne i sykepleieruniform i bilen på vei opp til Lovinsenberg, da jeg satt mellom politifolkene med håndjern bak ryggen (jeg fikk ikke lov til å ha dem foran meg, selv om jeg spurte pent). Jeg lurte litt på om jeg var syk, og spurte den ene politimannen om han visste hva ”post-traumatisk stresslidelse” var.

Heldigvis snudde sykepleieren, en av spillerne, seg mot meg og viste meg et kort med en blå sirkel på mens hun talte i tunger. Jeg kjente igjen et av ordene. Agabadan. Det var nok ikke alle som visste at det var et spill, og politiet var nok ordentlig politi. Men pleierne var på lissom. Herregud, for et drøyt opplegg, tenkte jeg. Men jeg ville ikke bryte rolle. Jeg var nysgjerrig på hvordan dette skulle utvikle seg.

Del III

Det jævligste var igrunn å se Star Trek på kino. Da ble det for drøyt, liksom. En av skuespillerne apet etter meg der jeg satt i kinosetet, og hermet etter mine bevegelser. Hva slags skala er dette, tenkte jeg. På vei tilbake til sykehuset forsøkte M å overbevise meg om at det var noe jeg hadde innbilt meg. Men jeg visste jo hva jeg hadde sett, liksom. Selv om jeg hadde både sobril og litt alkohol i systemet.

DEL IV

Jeg fikk være alene i gymsalen, kun vaktet av en "pleier" (antakelig en fra e-tjenesten). Jeg hadde funnet ut at det var gøy å trene med en stor skumgummiball, fordi da kunne jeg bruke alle dimensjonene i rommet. Jeg slo den så hardt at platen foran viftesystemet i taket ramlet ned. Det stakk ut en ledning, med en slags liten blyampull på enden (som en større utgave av den de hadde operert inn i lysken min, som overlegen sa trolig var en "abcess", uten å ha sett på den en gang). Jeg syntes det lignet avansert overvåkingsutstyr. Det var da "pleieren" snakket til meg (jeg hadde ikke nevnt ledningen, utover å si oisann da vifteplaten ramlet ned"). Han pekte - nervøs fyr det her forresten, alltid litt svett - på blyampullen og spurte "Hva tror du det er?" Jeg skjønnte hvor han ville hen, men jeg aktet ikke å bli der lenger enn jeg behøvde. "Nei si det!" Nærmest ropte jeg. "Det er sikkert ingen verdens ting!"

Jeg likte ikke alle effektene de tok i bruk på sykehuset. Noen av skuespillerne var veldig overbevisende. Andre trodde jeg ikke noe særlig på. På ei hadde de sminket en masse arr på underarmene, og jaggju hadde de ikke prøvd å få det til å se ut som om hun hadde en utlagt tarm eller noe.

Og så tok de i bruk alt mulig rart, ei var garantert narkoman eller koko på ordentlig. Hun sa til meg på Post 4, rett etter at jeg kom inn, at hun ikke likte det noe bedre enn meg. Hun likte ikke at de tvang henne til å være med på spillet, forstod jeg. Jeg var usikker på hva de hadde på henne, for å få henne til å bli med på noe slikt. Andre ganger brukte de folk fra perifer bekjentskapskrets, blant annet ei venninne av aksen min, A. Hun så helt jævlig ut, og spilte veldig overbevisende. Syltynn, snakket nesten ikke. Fremstod som ekstremt deperimert. Selv var jeg stort sett i godt humør, bortsett fra de få gangene jeg ble forbanna.

Jeg begynte å lure på hvem som stod bak dette her. Det måtte være mye større enn mitt lille miljø. Mye større. Det var nesten litt skremmende.

Og det var politi der også! Helt utrolig.

En av pleierne var veldig pussig. Jeg skjønnte aldri om det var

meningen at hun skulle spille pleier eller pasient.

En av dem stolte jeg på, selv om han nok hadde militær bakgrunn, eller kanskje nettopp derfor. Han påstod han studerte, men han snakket et slags kodespråk til meg, og forklarte at han var "frilanser". Jeg skjønnte hva det betydde. På ryggen av den ene jakka hans var det en stor, hvit sirkel, og påskriften INVISBLE. Jeg stolte på ham. Han var på den rette siden i spillet.

Jeg husker en gang jeg og frilanseren skulle gå til kiosken. Vi hadde tatt på oss hetten på genseren begge to. Så var det to jenter som satt på trappa til kirken: "se på dem, de tror de er hemmelige agenter", sa de. Antakelig var det ikke meningen at vi skulle høre det, men jeg hadde fått mye bedre hørsel. "HOLD KJEFT!" skreik jeg til dem. Jeg kjente at jeg begynte å bli litt frynsete av denne leken.

(Noe av det de drev med var ganske morsomt, særlig likte jeg å se på tv-programmene som åpenbart inneholdt meldinger til meg eller var direktesendt med kamera mot meg. Særlig gøy var det med Smallville. Men det var tydelig at selv disse skuespillerne var usikre på hva slags opplegg de var med på. "This is kind of scary" sa Zoe i Smallville en gang. "Neida, det er ingen ting å være redd for", sa jeg.

Ellers likte de å kødde med tingene mine, bytte ut sider i bøker, legge inn nye symboler og slikt. Merkelige greier. Jeg tegnet mye mens jeg var innlagt, men alle tegningene ga jeg bort til pleierne eller rev istykker, så jeg har dem ikke nå lenger).

Reverend Bork "F." Cowcatcher, Po.D, Cand.Proc.

welcomes you to the

Exploding Judas Ministries

The Church of the Subgenius

mission to the Lemurians

Jeg snur ansiktet mot veggen
ditt ansikt er en fortelling
jeg ikke vil høre
Jeg lukker øynene og roper på søvnen
som kommer og tar meg
når den slipper meg
slipper jeg deg
og smyger meg stille ut

Louise Faldalen Prytz

society_1982.odt

It was a night in early September, in 1982, that the first seed of the Society was planted in Miriam's head. I was sitting in the kitchen with Edward, having a glass of wine, talking about the little things our lives were made up of. Just to talk and feel human together. At the time I remember feeling like I had very little time left with him; at any time he could decide to move out, or get a girlfriend and grow distant. Very soon he wouldn't be needing me anymore, and nothing would bring him back after that point had been reached. So those evenings felt important to me, so important that I didn't want to touch on anything difficult, anything painful, afraid to break the little spell of warmth I'd woven for us at the kitchen table.

He was looking out the window at the approaching dark, half-smiling, wearing the face I'd come to associate with a minute of silence, sometimes followed by a sudden leap of thought. When he was little I was often able to predict what would come, to follow his limited paths of association. But now, I had no idea. I puffed on my cigarette and waited for a while. Then, when nothing came, I got up off my chair, went to the cupboard and took down a new bottle. Weighing it in my hands, feeling the chill of glass, I looked at the dark liquid, the nothingness inside. Briefly, I saw my own reflection, and laughed when I recognized Edward's look on my own face. I suppressed the laughter quickly, searched in the drawer for the bottle opener.

The doorbell rang – no, I tell a lie; it buzzed. In that flat, the doorbell was always broken, and would make a troubled electrical noise to announce visitors. I waited for a moment to see if Edward would get up and open it, but he didn't – he probably wasn't expecting any of his friends, and with the self-centeredness of youth he didn't think to open for mine. So I stepped into the white-painted hall to get the door.

It was Miriam. I could tell she'd been drinking, possibly more, but I didn't mind. I turned and went back to the kitchen; behind me I

heard Miriam kick off her shoes and drop her coat on the floor. I opened the bottle and took out a second glass. «So what have you been up to?», I said, as if speaking to the wine.

Edward looked up, now fully smiling, at Miriam. She nodded at the room, answered: «The movies, with Patrick.» I glanced at her, saw she wasn't about to say more, and decided not to ask. They'd probably been to his flat. She'd tell me about it later, when Edward wasn't around, I assumed.

«He told me he's moving», she said hurriedly. I didn't look up. «Somewhere in France. His new job.» Miriam grabbed the glass I'd just filled, drank half in one gulp. «Such a prick.» I shrugged.

She pulled up the third chair, and the table became crowded. Miriam looked at Edward, then at me. «Still doesn't drink?» I smiled, shook my head. Edward tried to give her a cold stare, but he couldn't hide his blushing cheeks. I don't know where that coloring comes from; his father never blushed, and I only rarely. We didn't comment on it, none of us.

Miriam went quiet. We both smoked, looked at each other. After a

few heartbeats Edward got up and mumbled: «Going to bed.» I nodded at him, smiled; a quick kiss on the cheek. I sympathized with him, but I did want to hear what Miriam had to say. If Edward had reached the end of his train of thought, I'd probably hear the result tomorrow at breakfast.

«Damn it, Liz, I don't even want to talk about it», Miriam said as he left the room. «I just want to get drunk and call someone to shag. Someone nice and stupid.» She waved her hand in the air. «CF. Or Gabriel, perhaps.» She held her breath, let it out in a burst. «Oh, who am I kidding.»

«Yourself? But you're not doing a very good job at it», I smiled. Miriam stared. «You're just jealous at my flamboyant and exciting lifestyle,» she deadpanned. I shrugged noncommittally.

More wine. We talked about her and Patrick for an hour or two. About his unfaithfulness, about hers. About their competitiveness. About the impossibility of love and stable relationships. About the dreams for their future she wished she didn't have, and even more, that she wished she hadn't shared with him in drunken moments. Then, when we were starting to exhaust the theme – it was, after all, one that we'd been through in many forms for the past year – she asked: «How's Edward?»

It was a question out of the blue, but as good as any to start a new theme. I put out my cigarette, answered: «He seems happy. School's going well. I don't see him much in the afternoons; he's out with his friends, you know how it is. But... I don't know. It just seems like he's in a very stable place, too tranquil, almost sedentary. Do you understand what I mean?» Miriam nodded. «Yeah, he does give the impression of a monk. Or a eunuch.»

«Well, at least, I haven't heard him mention a girlfriend. Any girls. And I don't think he's gay. I don't know what's going on with him.»

Miriam hung her head, smiled. «I remember I swore never to have a boyfriend. Twice. Once before I ever had a boyfriend, and the second time after I broke up with my first one.»

«Wise decision. You should have stuck with it.»

She looked out the window; her eyes were suddenly moist.

«Yeah. I should, probably. I should.» We were quiet for a minute. «Hey», she said. «Remember when he was little? How we used to stand by his bed sometimes, look at him when he was sleeping?» I tensed, knew where this was going. «Let's do that now!», Miriam said. I hesitated, frowned, but she was already out of her chair. I followed her, mostly to make sure she didn't wake Edward.

His room was dark, smelled of teenage boy. Miriam stood by his bedside, looked down at my son. There were stars outside his window; I remember thinking it was strange that I couldn't see them from the kitchen.

Miriam stood there for a few seconds, smiled. Then she turned pale, heaved, and ran to the bathroom. I stood by Edward's bed for a while, waiting for the retching sounds to stop. Then I stroked his hair, quickly, gently, and closed the door behind me on the way out.

KRACKA-BOOM!

Rett etter at jeg hadde logget meg inn på Facebook begynte edderkoppsansen å kime. Et øyeblikk trodde jeg det var bildene fra julebordet som hadde utløst det og skyndte meg å avtagge dem idet veggen plutselig ble revet i stykker av en voldsom eksplosjon. Kontormøbler og kaffekopper for gjennom luften, og en vill latter skar gjennom smellet og skrikene. Jeg forsto at det var det **GRØNNE TROLLET** som var på ferde igjen. “Osborn, din rabagast”, ropte jeg mens jeg spratt i retning toalettet. “Kunne du ikke ventet med strekene dine? Jeg har en deadline i morgen.” Inne i båsen flerret jeg av meg skjorta, trakk hetta over hodet og hoppet ut igjen. Situasjonen der ute var et salig rot; halve etasjen var sprengt i filler, trollet kaklet manisk og kastet gresskarbomber fra glidebrettet sitt, og den hotte unge studenpraktikanten hang etter én hånd fra en bjelke, femti meter over bakken.

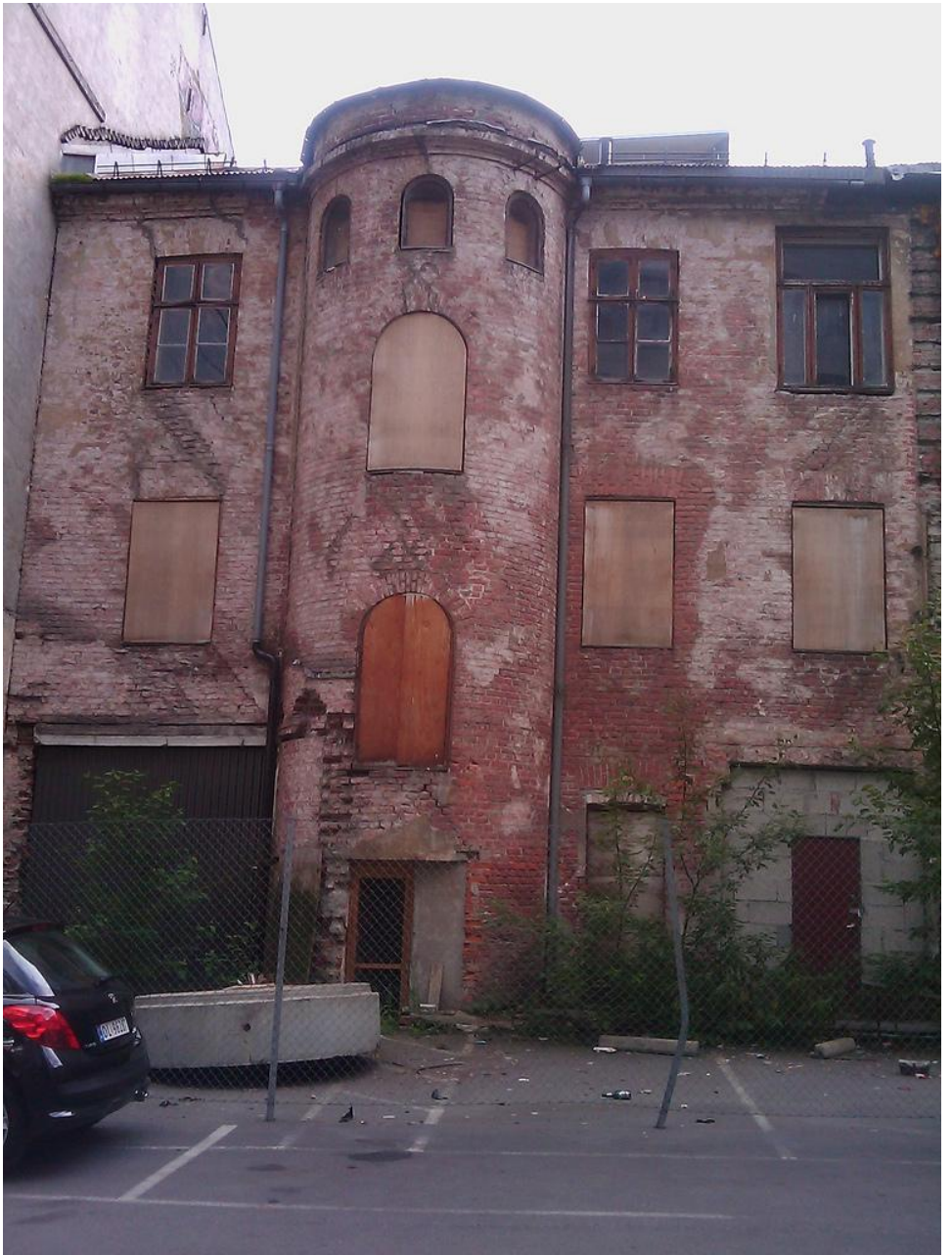
Jeg trakk pusten, knakk fingrene og kastet meg ut i det. Troll eller ikke, sjefen ville bli sur hvis dødlinja ble forsinket. Og enda var det bare mandag.

Dette skulle bli en serie bloggposter som beskrev en uke på jobb i et stadlig direktorat. Hver dag skulle være skrevet i en ny sjanger: Superhelt-pulp, noir, epos, pikaresk, norsk kneippbrødrealisme og så videre. Det ble med dette ene.

Jakobiner

Intet overflødig kan rettmessig tilhøre oss så lenge andre mangler det mest nødvendige.

Galgegnom

Som et frekt lite innpust
bak en nikotingul og
stinkende gardin
Med hes whiskylatter
og nok en
sigarett

For deg er alt godt nok, og
det beste selger du videre
og tjener gode penger på
menneskers øyeblikk
av umoden
galskap

Og tvikroket i infernalsk latter
kan du godte deg nå, for
avfallet, eksosen virvler
nok en gang
gjennom
systemet

Uharmonisk, og dunstende
av fjorårets oppkast
og høstens oppgjør
apatisk ventende
på neste
sigarett

Frida

Himmelspon i natterus

Og sannheten er, du er alt jeg vil ha. Og det er mer enn det, jeg vil være inntil deg. Det er det jeg vil, klamre meg til deg, og kjenne at du holder meg, hardt.

Hud mot hud, stadig kare meg nærmere, så hver liten boble av luft forsvinner mellom oss, hud mot hud, så nære at du banker, så nære, så fast og så bankende, at man nesten ikke lenger kan skille min kropp fra din. Der vil jeg holde deg, i mitt favntak, og da kan jeg gråte, med ansiktet ditt mot mitt bryst og min hals, da kan jeg gråte over fremtiden.

Og så, så er vi her, og jeg er naken (som alltid, jeg kan ikke sove med klær, og du var ikke hard å be da jeg ba deg ta tskjorta av, for du vil, like mye som jeg vil) og det er derfor jeg vet vi kan smelte sammen jeg og du, om jeg bare holder deg tett nok, jeg vil smelte inn i deg, maven går først, og så jeg etter. Smelte inn i deg og leve i deg, nærmere kommer man ikke, og jeg vet det går, for det er hud i mot hud i mot hud.

Og jeg kan kjenne at du trenger meg du og, vi søker trøst hos hverandre, selv om jeg vet det nok er på feil grunnlag. Iallefall litt. Og du er min beste venn, er du ikke? Å ja, vi ligger der som venner men jeg vet at du vet at jeg vet, og du vet at jeg vet at du vet at bak ligger alt det andre. Men vi ligger der som venner, gjør vi ikke? For å trøste og styrke, selv om klemmene jeg gir deg, som så inderlig gis tilbake, de søker en annen kontakt. Og lepper som glir over kinn vibrerer i takt i det de ulovlig streifer hverandre.

Jeg famler, for hender kan ikke få nok av deg, jeg knuger, for hud kan ikke få nok kontakt, og stadig mer dristig er hendene dine som stryker meg over ryggen. Stadig lenger ned ender hendenes dans, og stadig lenger dveler de der grensen er tynneste, ja kanskje brutt. Jeg famler, og river meg løs. Med ryggen til deg skal jeg sove. Med armen rundt meg skal du sove. Men regnet vil det annerledes, der det dundrer på ruta, kun en time deretter, og det som begynner som samtale, gir grunn for klem, og klem er kontakt og vi er på vei igjen, så nære deg, så nære deg, og aldri har jeg kjent en så stor lengsel verke, som de gangene mine lepper igjen nesten rører dine. Jeg vil men jeg kan ikke, og aldri har jeg blitt så rik på noe så fattigslig som å ligge så tett, og bare passe min pust til din, slik at jeg kan puste inn det

du puster ut, den varme lufta som smaker av deg.
Og kanskje er det dine hender som tøyser den første grensen, der de løper over meg, sultne som åtseldyr, men det er jeg som ikke lenger kan styre de verkende leppene mine, selv om du ikke er tung og be, når du kjenner tungen min farer i din tunges retning. Men jeg kysser deg ikke, jeg eter deg, slik som du eter meg, glupsk, og siden denne grensen er brutt, som et substitutt på alt det vi virkelig ikke kan gjøre. Jeg spiser deg, og det er da du flytter låret ditt langt opp mellom mine, som jeg til da bare så vidt kunne klemme sammen. Jeg gisper, for nå når du punkter jeg selv prøvde stenge, og jeg er nesten hinsides,

for du presser i mot meg som om du kunne smelte inn i meg, og lykkelig for dyder vi skal holde er undertøyet ditt fortsatt på, for ingen og ingenting kan lenger styres, vi gisper om kapp og det er dine hender over hele meg, det er din munn i min, og dine lepper mot halsen og brystene, alt på et punkt, men når hendene dine vil ned og inn i meg, det er da jeg river meg løs,
og etterpå

da gråter vi nesten

for vi vil

vi må

men kan ikke

Og sannheten er, du er alt

jeg vil ha. Og det er mer enn det, jeg vil være inntil deg.

Det er det jeg vil, klamre meg til deg, og kjenne at du holder meg, hardt.

Frida

Slim

våkner.

Har ikke skjønnet hvordan man aktiverer snoozefunksjon på vekkerklokka på den nye fine mobiltelefonen jeg har kjøpt meg, og nå har det skjedd igjen. Faen faen faen! Om et kvarter skal jeg være på jobb, og mens jeg røsker meg selv opp i sittestilling går det opp for meg igjen, at regnestykket pils + sprit + jobb aldri vil gå opp, det inneholder alt for mange ukjente. Hodet mitt faller ned igjen, men istedet for å treffe puta treffer det hodegjerdet, og morgenen har gått fra forjævlig til vanvittig forjævlig. Jeg prøver å skrike høyt, få ut litt aggresjon gjennom noen stygge banneord, men det er da jeg oppdager det. Halsen min er tett. Halsen min er tett som blodårene til Andersen over gata, og nesens min er ikke mye bedre. Noen har stukket en kulepenntopp (En sånn med et bittelite hull på toppen) opp i det ene neseboret mitt, for så å tette alle luftveier jeg har med en dose superlim på størrelse med Alaska. Jeg er helt sikker på at hele hodet mitt er fylt med gøgga, for dette er noe massivt, noe kompakt og uforgjengelig. Jeg trekker inn den lufta jeg kan gjennom hullet i neseboret, for så å konstatere at limet i hodet mitt har dyttet hjernen så hardt til side at den skriker rungende med lunger den ikke har, noe som i hodet mitt høres ut som: TONDONDORREDONN! Kvelver meg ut av senga, tryner på gulvet, kravler meg opp på hender og føtter og naken krabber jeg ut

av rommet mitt, gjennom stua og inn på badet. Litt forsent oppdager jeg at en og annen ikke kom seg hjem igårkveld, og

ligger rundt i jungelrotet som hybelen min er, etter et massivt vorspiel, en heidundrende fest, og et påfølgende nachspiel jeg ikke husker mye av, men i og med at de er enda mer

døddrukkne enn meg begge to er det ingen som enser min nakenhet, og jeg er trygt inne på badet.

Jeg kaster meg over vasken, og begynner å hark. Jeg ligger

over benken med hodet ned i porselensvasken som jeg akkurat

da oppdager at egentlig bare er av hardplast, håret mitt ligger iverien overalt, i store laser, og jeg harker.

Det første harket er som et pip. Et livstegn i det minste.

Halsen min er der, den har ikke opphørt å eksistere.

Etter hvert utvikler lyden seg. Den går gjennom alle faser

av sjuke lyder, verst er kanskje sauebreket, eller

oppkastlyden. Til slutt er harket et brøl, og endelig

kan jeg kjenne ballen der nede løsne, rokke på seg, for

så å begynne å rulle. Den ruller oppover, den klebrer seg

fast til halsen og tungen min, og ruller oppover. Drøvelen

er ingen hindring, klumpen bare skviser den hardt opp i

ganen, som en slapp rosin. Den ruller, og i en enorm

brekning

er den ute.

Herregud.

Slim og blod fyller vasken min. Et voldsomt hiv etter pust

fra meg får vesenet til å skjelve, og en eim av rotten

menneskehud og sur galle stiger opp derfra,

men jeg kan puste. Jeg trekker luften inn i lungene, og er

fri fra monsteret, det ligger i vasken min og dirrer.

Forsiktig lener jeg meg over det, litt redd for at det

skal bite etter fingrene mine, og jeg skrur på vasken.

Men det er for stort. Dyret vil ikke skyldes ned, det

kommer ikke ned i de usle små hullene som prøver å svelge

det.

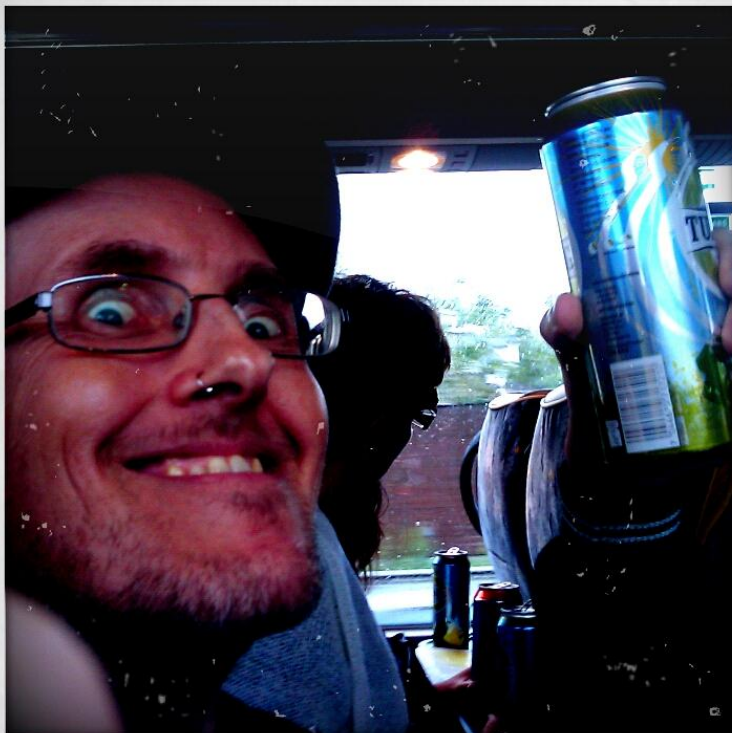
Jeg heller vasken full av klorin i håp om å kvele dyret
der

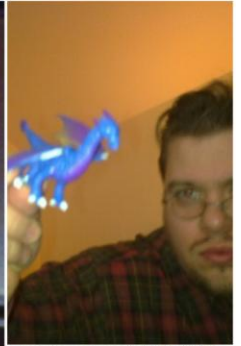
nede, og jævlig fort får jeg på meg en underkjole og gjør
noe med håret mitt. Jeg stresser ut
av badet og en (eller annen) roper at han skaffet ei
drosje,

jeg smiler fort og svelger to tabletter og en dæsj
tannkrem. Flott. Nå jobb.

Det verste er at jeg vet det ikke er siste gang.

Frida

Oakwood
Cockfosters

Glade gutter i London

Øverst til nederst (forrige)

Dette er en av verdens første mynter. Utrolig praktisk å legge i portemoneen, tenker Magnus.

Villt tøfft butikkskilt.

Midten: Weird Al i Fatsuit fremfører... «Fat»

Magnus fikk en drage.

Magnus og Peter Pan i Kensington Park

Journalist Even foran en bygning der et av hans idoler, George Orwell, en gang har bodd/oppholdt seg/blitt født. Legg merke til det lynskarpe journalistblikket.

Fotografen fant det av en eller annen grunn nødvendig å forevige denne plakaten på undergrunnsbanen.

Øverst til nederst (neste)

Even og Magnus i (nok en) tegneseriebutikk. Forbiden Planet, denne gangen.

Fotografen fant det av en eller annen grunn nødvendig å forevige denne sigarreklamen.

Midten: Even fant en statue som lignet ham selv på en prikk. Det vil si, en rolle han spiller i Exaltedkampanjen til Magnus, da.

Magnus og OP var utrolig tøffe og lot seg heise opp og slippe ned i denne innretningen, som neppe het «Tower of Power», men det var nok ikke langt unna heller.

Amerikansk kristenpredikant på Speaker's Corner i Hyde Park.

Der gresset er grønnere

et levende rollespill

av Hanne og Even

Har du noen ganger ønsket at du kunne være en annen? Nå kan du det. *Der gresset er grønnere* er et levende rollespill som strekker seg over tre dager. I løpet av disse tre dagene skal du ta over en annens liv - bosted, vaner, aktiviteter og livsstil - så langt det lar seg gjøre. Samtidig trer du ut av ditt vante liv, og overlater arenaen til en annen.

Slik spiller man:

Kartlegg ditt liv. Svar så utfyllende og sannferdig som mulig på spørsmålene under.

- Navn:
- Adresse:
- Alder:
- Sivilstatus:
- Antall barn:
- Andre i husholdningen:
- Jobb/studier/hovedaktivitet i hverdagen:
- Når står du opp?
- Beskriv en typisk morgen for deg (hva spiser du, når forlater du hjemmet, hva gjør du før du går ut av døra etc.):
- Syv typiske middagsretter for deg:
- Hvor, når og hva spiser du i løpet av dagen:
- Hvordan reiser du (til jobb/skole/etc):
- Hva ville du normalt sett gjøre i løpet av dagene laiven foregår?
- Hva slags klær har du på deg? Sminke/parfyme/hårstyling etc?
- Pleier du å høre på musikk? Når? Hva?
- Pleier du å se på TV? Når? Hva?

- Hvilke nettstedet besøker du?
- Hva gjør du for å slappe av?
- Hva gjør du hvis du kjeder deg?
- Hva gjør du når du skal unne deg noe ekstra godt?
- Nevn minst tre mennesker du omgås på jevnlig basis. Hva gjør dere sammen?
- Organiser minst en aktivitet hver dag for ditt alter ego (treff med venner, møter, andre ting du normalt ville ha gjort).
- Fem typiske ting du kunne ha funnet på å gjøre?
- Hvis noen andre skal ta over ditt liv så presist som mulig, hva trenger de da å vite?

Møt ditt alter ego. Arrangørene videreformidler informasjonen til ditt den som skal tre inn i ditt liv, og gir deg informasjonen til den hvis liv du skal tre inn i. Dere blir deretter innkalt til et møte der dere kan formidle nødvendig informasjon til hverandre og avklare alt som må avklares.

Bytt roller. Møt ditt alter ego på et avtalt sted. Ta med et sett klær som hanhun kan ta på seg. Bytt klær og andre personlige effekter. Ta hverandre i hånden og gå inn i deres nye liv.

Etter tre dager møtes dere på samme sted. Ta med de gamle klærne. Bytt tilbake.

Snakk sammen om hva dere har opplevd. Har du lyst til å gå tilbake til ditt vanlige liv? Hvordan kommer livet ditt til å forandre seg etter at du har forsøkt å være en annen? Ha en skikkelig fest sammen, der dere finner tilbake til dere selv.

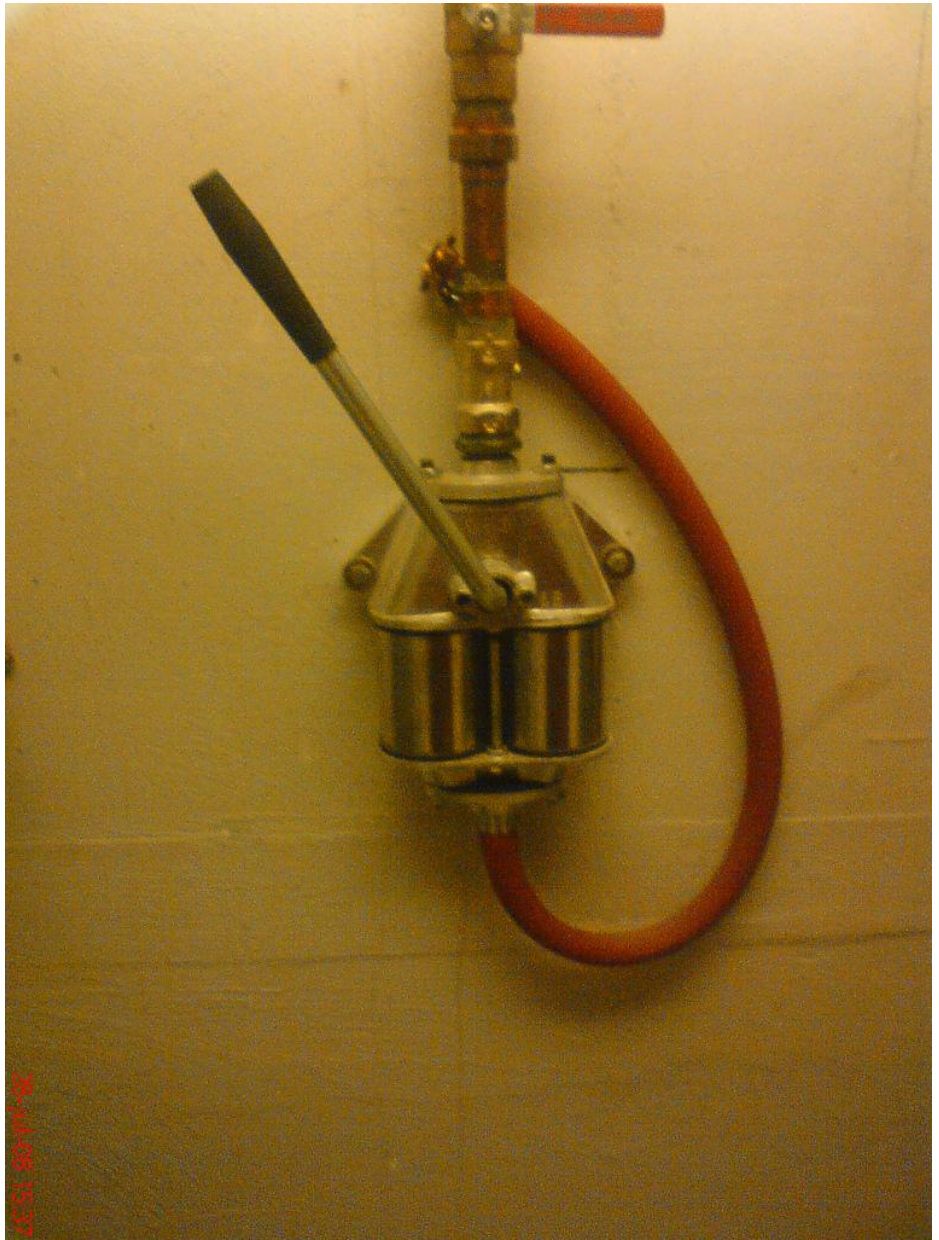
I died a little with Sanlitun Nan Jie
a little more of me was levelled with every hutong pulled down
to make space for banks, shopping malls, Noble Gardens,
I died when my childhood playground was replaced by skyscrapers,
dusty facades
empty yards
steel upon steel
worker ants, milling upwards
and when I stood in that street, all those years ago, being a kid
and could not find the place where we lived
the I that died was no longer me

- Nix, nov 22nd 2010

---

note:

:: Sanlitun Nan Jie was the name of a street in Beijing. The street
does not exist anymore
:: Hutong means courtyard alley, typical traditional Beijing architecture.

Blakk

Jeg, jeg er helt blakk

Brødiskiver til middag, brødiskiver til dessert

Jeg, jeg er helt blakk

Jeg har vrent lommene tusen ganger

Men det ække noen penger der

Jeg lå på gulvet, med rompa i været og en arm halvveis under sengebenken, mens Michael Krohn framførte sine tristesser gjennom høyttalerne på datamaskinen. Å ligge på gulvet var i seg selv litt av en bragd, trangt som det var i hybelen min, men der, et sted inne i mørket, kunne jeg ane et glimt av nikkel.

Gutten med gullbuksene vrent også lommene tusen ganger, men han fant en ny, knitrende tikroneseddel (det var på den tida) i dem hver eneste gang. Uegennyttig som han var, etter å ha kjøpt seg en ny sykkel og følt at dette neppe kunne være meningen med livet, ville han bruke pengene til å (SPOILER) redde verden. Han begynte å gi anonyme pengegaver til ulike bistandsorganisasjoner, men etter hvert slo systemet tilbake. Gutten ble oppsøkt av agenter, som tok fra ham gullbuksene og brente dem. Orden var gjenopprettet.

Et par gullbukser ville ikke vært så dumt. Historien slutter med et varsel om at flere gutter med gullbukser vil dukke opp, men mine egne benklær er nok mer av det samme slaget som Michael Krohn har. Noen av oss er nødt til å jobbe for føden.

Fingrene mine hadde akkurat lukket seg rundt kronestykket da telefonen begynte å kime. Jeg dro til meg armen for å ta den, og

flerret samtidig opp en 30 centimeters hudstripe mot undersiden av sengebenken.

- Hallo, sa jeg med telefonen i venstre hånd, mens jeg holdt høyrearmen ut for å unngå at det blødde på sengeteppet. Det var min venninne, som i denne sammenhengen skal opptre under pseudonym, la oss si Mefistofeles. Jeg hørte straks at hun hadde en Idé.

- Du burde lese en selvhjelpsbok om å bli rik, jublet hun.

- Jaha, sa jeg.

- Det finnes hauger av dem. Du kan skrive om det. Og kanskje bli rik også. Hvem vet?

- Jaha, sa jeg. Det dryppet mørkerødt på gulvet.

- Du må følge alle tipsene. Stå foran speilet om morgenen og si "I'm a winner" til deg selv. Finne din indre energi. Alt sammen.

- Jaha, sa jeg.

Det blodige kronestykket veite forbløffende lite i hånden min mens jeg tenkte over hva hun hadde sagt. Jeg presset toalettpapir mot såret og talte over tagens fangst. Med mynten under senga hadde jeg en tikroning, en femmer og tre kronestykker, nok til en pakke Eldorado-nudler, fire sjampinjonger og en løk. Ukas middagsmat var sikret. Men så da? På bordet lå regninger fra Lånekassa. Den visste jeg ikke hvordan jeg skulle betale, etter å ha tatt meg av husleie, barnebidrag og kredittkortgjeld. Og hvor lei går det vel ikke an å bli av nudler?

- Ok, sa jeg.

- Jeg gjør det. Jeg har jo ikke noe annet enn mine lenker å miste.

- Hurra! ropte Mefistofeles.

*Jeg, jeg er helt blakk
Jeg har lagt mange planer
men de har aldri blitt noe av
Jeg, jeg er helt blakk
og det ække noe kult å ikke ha råd
til å kjøpe ting som jeg vil ha*

Even T.

*Dette skulle være begynnelsen på en blogg sentrert rundt Felix Dennis' bok **How To Get Rich**. Dennis er en søkkrik magnat i magasinbransjen, som blant annet eier Maxim og sånne blader. Tanken var å skulle forsøke å følge hans oppskrift for å bli rik, og skrive om hvordan det gikk. Dessverre slo han fast allerede i andre kapittel at sånne som meg like gjerne kunne gi opp med det samme, så prosjektet strandet. Dessuten er jeg lett å distrahere.*

Ting jeg liker

Trange gater

Adrenalin

Arbeide sammen med noen jeg er på bølgelengde med

Badstuer

Bob Dylan, Leonard Cohen, Bruce Springsteen, Tom Waits, Pink Floyd

Brennende varme bad

Brå overganger, ting som ikke passer sammen, absurde kontraster, asymmetri

Chatte med folk jeg liker på nettet

Dagdrømme

Dataspill

Dele en joint med noen

Dokumentariske fortellinger

Drømmer

Dyppe seg i vann når jeg er skikkelig varm

Dyr

Fekte

Flørte

Friske bær og frukt

Føle meg fri og langt borte fra alt

Følelsen av ikke å ha noe hengende over meg som stresser meg

Følelsen av ikke å være alene

Følelsen av mestring når jeg ikke kjøper/spiser/gjør noe jeg har lyst på, men strengt tatt ikke trenger

Følelsen av usikkerhet

Følelsen av å utrette noe, utføre arbeid som betyr noe for andre mennesker

Følelsen av å være alene

Gamle ting

Gjøre noe jeg aldri har gjort før

Gode restauranter

Gråte

Ha god tid og betrakte livet som utfolder seg omkring meg

Hav, innsjøer, store elver

Historie. Historier.

Intime grupperitualer

Iskaldt vann

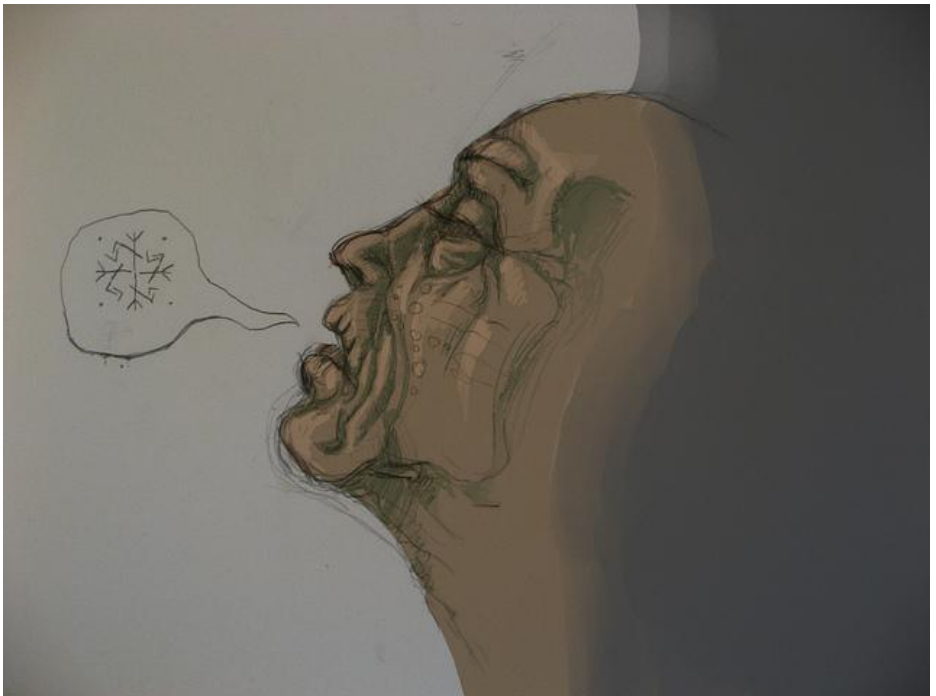
Jamme, finne på ting sammen på en upretensiøs og improvisert måte, enten det er musikk, rollespill, teater eller noe annet

Jobbe intenst og konsentrert med noe
Karnevalisme, sosiale forhold som blir snudd på hodet for en stakket stund
Karnevalssminke
Kjenne at alle bekymringer og hemninger forsvinner, på en fest, i en annen sosial situasjon med glade mennesker
Kjøre noe fint som jeg har lyst på
Kjøre bil, motorsykkel o.a.
Kle meg ut
Kontaktimpro
Lage nye matretter og servere dem til folk
Lange morgener med kaffe og aviser
Lange, nære samtaler som strekker seg timevis ut i natten
Lese bøker, om nesten hva som helst
Litt slitne og shabby kafeer, steder
Lukten av bensin
Lukten av fersk bakverk
Lukten av jord
Lukten av nysslått gress
Lukten av skog
Lukten og følelsen av mykt lær, skinn eller silke
Lukten, varmen, lyden fra et sprakende bål
Lytte til musikk
Markeder (såanne ordentlige markeder, med levende mennesker som selger ting)
Masker
Meditasjon
musikk, rollespill, teater eller noe annet
Mørk sjokolade
Møte noen jeg ikke har sett på lenge
Nattlyder
New York
Nybrygget, varm, sterk kaffe
Oppdage nye sammenhenger mellom ting som jeg ikke var klar over før
Oppdage nye ting
Overraskelser
Postkort-vintervær med kald, frisk luft og strålende sol
Pushe grensene for mitt eget selvbilde og/eller virkelighetsoppfatning
Ritualer, mantraer
Rollespill
Samholdet som kommer når man er fanget i en umulig situasjon og velger å ta det med godt humør

*Se noe jeg aldri har sett før
Se verden våkne til liv rundt meg
Sex med andre
Sex med meg selv
Sitte i skogen ved et bål og langsomt varmes opp, omgitt av tåke og
morgendugg
Skrive introverte tekster om mine drømmer og tankesprang
Skyte
Smake på min egen melankoli
Snakke til en forsamling og føle at de gir positiv respons
Soloppganger
Spille musikk
Spise et godt måltid
Surrealisme
Ta på nyvaskede klær
Teater
Tegneserier
Tropisk skog*

*Varm sol og en lett vind som stryker over huden
Velformede setninger
Vite at alle mine regninger er betalt
Være beruset på kombinasjonen av nye steder, nye mennesker og alkohol
Være møkkete og bli ren
Være omgitt av mennesker jeg er glad i
Være omgitt av skoglyder
Være sliten etter hardt fysisk arbeid
Whisky og nøtter
Øl*

R/R: Glycon

freakangels.com/whitechapel/comments.php?DiscussionID=7026

"Glycon was a snake god, according to the satirist Lucian, who provides the only literary reference to the deity. Lucian claimed Glycon was created in the mid-second century by the Greek prophet Alexander of Abonutichus. Lucian was ill-disposed toward the cult, calling Alexander the "oracle-monger" and accusing the whole enterprise of being a hoax—Glycon himself was supposedly a hand puppet."

Her er det plass til ditt eget uflinke prosjekt:

